

A vírus

„Periculum est in mora.”

A reggel, mint mindig, hamar eljött. A Nap még szinte fel sem kelt, csak halvány fényei, mint előfutárok tűntek fel a horizonton. Kevin ez éjszaka az utolsó alkalommal fordult át a másik oldalára. Kelni kellett. Feleszmélt már, de alig nyitotta ki résnyire a szemét a vekker is megszólalt. Hangja a síri csöndben hatalmas erővel hatott, akit ez váratlanul ért, az biztos kipattant volna az ágyból ennek hallatára. Így történt ez Pharyusszal is. Olyan hirtelen és hatalmas erővel ugrott talpra, hogy Kevin egyenesen megrémült ennek láttán, addig hunyorgó nézéséből rögvest kikerekedett szemek lettek és hátrahőkölt az ágyában, mélyen a párnáiba.

- Hát Te mi a fenét csinálsz? – kérdezte még álmos, ám morgós hanggal, alig hallhatóan.

- A mi világunkban ez riadót jelent, illetve nagyon hasonlít rá. – mentegetőzött az idegen, bár a fiú már nem tekintette teljesen annak. – Bocsánat.

- Már mindegy. – legyintett. – Úgyis kelni kell, legalább felébredtem teljesen.

- És ma mit fogsz tenni? – érdeklődött a jövevény.

- Azt, amit mindig, iskolába megyek. Nálunk ez megszokott és kötelező sajnos. – felelte nemes egyszerűséggel. – Egy unalmas helyen tölteni az egész napom.

- Értem.

- Ha akarsz reggelizni... – egy pillanatra elnémult, hiszen eszébe jutott a tegnap este. – Jah, te nem eszel.

- Semmi baj. Ennek ellenére, ha nem zavar, elkísérnélek az iskoláig.

- Már nem is sürgős a küldetés? – villant be egy újabb tegnapi kép.

- Előbb valamilyen módon lokalizálnom kell a helyet, ahol épp Ghaya tartózkodik. Ez nem lesz egyszerű. – vallotta be a lény, majd némi tétovázás után kérdezett. – Használhatnám még egy rövid ideig a gépet? – mutatott rá a félhomályban.

- Mi-mi-mi? – értetlenkedett a srác. – Nem arról volt szó, hogy reggelig maradsz? Te magad mondtad! – hangjában a felháborodás apró szellője érződött. Lámpát kapcsolt és morcosan nekilátott a reggeli teendőihez.

- Ez igaz. Ha el akarsz küldeni, megértem. El fogok boldogulni magam is... valahogy.

- És nem értem. Miért akarsz elkísérni a suliba, ha utána meg vissza akarsz jönni? A szüleim nem engednek be csak úgy minden erre kóborlót, szinte még nem is láttak. – elégedetlenkedett.

- A kíséret azt a célt szolgálná, hogy némi rálátást kapjak az itteni világra. A rádió és tévéadások nem mutattak meg mindent. Legalábbis nem minden valóst.

- Mindent én se tudok. – bökte oda semmitmondóan Kevin.

- Az adások túl protokollszerűek ahhoz, hogy így éljetez. Ennek Te vagy az élő példája. Nem vagy olyan... hivatalos. – találta meg a megfelelő szót.

- Az mindjárt más! Oh, értem. Azt szeretnéd látni, hogy milyen a világ valójában.

- Igen. – hangzott a határozott felelet.

- Ha nagyon akarod. De hogy utána ide visszajöjj, szerintem nem. Nem akarok bajt, értsd meg! Utálok az újszerű dolgokat. Szeretném a nyugodt életem élni.

- Én ezt teljes mértékben megértem. – érzett együtt Pharyus, ám próbált meggyőző lenni. – Azt viszont Te értsd meg kérlek, hogy nekem végre kell hajtanom a feladatom és ebben kérek Tőled segítséget.

- Hm... nem tudom, mit mondjak erre. – hangjában arrogancia tűnt fel. – Figyelj, én hálás vagyok a segítségedért, de nem akarok semmilyen zúrbe vagy netalántán ufóháborúba keveredni. – igyekezett elfogadható érveket találni. – Nem akarok mindenféle idegen dolgokba belefolyani, meg...

- Nem keveredsz semmilyen zúrbe. – vágott közbe az idegen. – Maximum pár nappal lenne szó, míg találok bármilyen jelet, utána elmegyek, ígérem.

- Azt én megnézem... de becsszó?

- A szavamot adom.

- Remélem a Te szavad még ér valamit, mert ma sok embernek már nem. De hát úgy legyen. – egyezett bele az alkuba a fiú egy nagy sóhajtás után. – De ha bármibe belekeversz... - intette meg az idegent. – akkor száz, hogy nem leszünk jóban.

- Ez nem fog megtörténni. – nyugtatta meg Pharyus. – És a kíséret is lehetséges?

- Legyen na. Különösebben nem zavar. Megreggelizek, elkészülök és mehetünk.

- Rendben. – bólintott a másik.

- Csak szólok, hogy tisztában legyél a tényekkel: mindenki bajt hozok! – vallotta be a srác.

- Ezt én kétlem... rám nem. Kivétel vagyok. – hangja olyan megnyugtató volt, hogy a fiú nem mert szólani semmit.

Kevin hamar elkészült, elég gyors tudott lenni, ha akart. Pharyus addig fent maradt, közben alaposan szemügyre vette a számítógépet. Kiotölt egy tervet, ami talán segítheti a küldetését, egyelőre azonban csak ötlet szinten fogalmazódott meg benne. A fiú hamar visszatért és bepakolt a táskájába. Miután elkészült, lementek és elköszöntek. Pharyus ismét érezte azt a különös érzést, amit tegnap is. Nem tudta mire vélni, de rosszul érezte magát, beleborzongott, mikor a fiú apjával találkozott. Ezt azonban nem közölte a sráccal, mint ahogyan azt sem, hogy tervez valamit. Úgy látta jónak, ha még nem árul el részleteket. Nem akart ugyanis újabb kötekedésekbe keveredni.

Végigmentek egy hosszú úton, ami majdnem egyenesen a buszmegállóhoz vezetett. Kevin túl kényelmes volt ahhoz, hogy gyalogoljon reggel két kilométert. A busz sokkal egyszerűbbnek bizonyult. Pharyus nem szállt vitába a fiúval, pedig kedve lett volna sétálni, ám bizonytalan volt abban, hogy a srácnak mikorra is kell beérni és milyen módon. Ezért inkább követte őt. Ezért sem feszegette a témát, inkább felugrott a buszra, megvette a jegyet – amire Kevin pénzt adott –, majd egy kis zötykölődés után majdnem a sulis előtt leugrottak a járműről. A fiú egy bolt felé vette az irányt, némi elemózsia után kutatott. Pharyus úgy döntött inkább megvárja kint újdonsült barátját és addig alaposan szemügyre vette a település épületeit, a rohangáló embereket, autókat, magát az emberi nyüzsgést. Furcsállta, ám próbálta elfogadni, mivel az ő szemlélete teljesen másképp nézett ki, más kultúrában élt mindeddig. Elmélyedt a megfigyelésekbe, a sok-sok ember látán, számára mesésen hatottak a látottak, még ha itt-ott lepusztult épületeket is vett észre. Belemerült egy furcsa világ lényeinek megismerésében és az általuk épített eszközökben. Jóformán észre sem vette, hogy Kevin ott állt mellette, ám robot valója miatt nem tudott elbambulni, észlelte a srácot, ám még pár pillanatig figyelmen kívül hagyta.

- Hé, mennünk kell! – húzta el a szeme előtt a kezét, mire ő rögtön visszatért a valóságos világba, s elindult a kölyök után.

- Számomra még sok újat lehet itt tanulni. – ismerte el a jövevény. – Csodálatos világok van.

- Azt hiszed? – nézett rá kérdően.

- Igen.

- Ha Te is olyan régen élnél itt mint én, nem gondolnád ugyanezt.

- Miért mondod ezt?

- Mert rengeteg rossz dolog van itt, én nem szeretem ezt a helyet, de az emberek nagy részét sem. Hosszú lenne elmagyarázni.

- Ha Te mondd, szerintem szép és elbűvölő.
 - Részéről lehet, de én nem így gondolom.
 - Akkor változtass.
 - Ha csak úgy menne. Meglátszik, hogy nem itt születél, itt semmi nem megy olyan könnyen.
 - Miért? Te változtathatsz, van rá lehetőséged. – felelte az idegen, mire a fiú nagyot nézett.
 - Én??? Mégis hogyan? Oh-o. Te még nagyon sok mindent nem tudsz. – mutogatott intően a kezével. – Nem tudom, meddig leszel itt, de ha elég ideig, majd megtudod. Ez egy nagyon rossz és utálatos hely.
 - Majd meglátjuk.
- E rövid beszélgetés alatt el is érték az iskola területét, egymás mellett bandukolva, ahol megannyi gyerek készült az óráira, ám még előtte jutott idő megvitatni a tegnapi történeteket. Alig értek be és már-már köszönni készült, hirtelen három idősebb legény termett előttük. Mindhárman egyforma keménykötésű srácoknak tűntek, olyanoknak, akik mindig próbálnak a másikba belekötni, csak azért, hogy nekik jó legyen.
- Itt van végre Kevin is! – szólt fennhangon, némi gúnnal a középső. – Mi van, tegnap rád esett a meteor? Remélem a házatokba csapódott?!
 - Nem, ha ez megnyugtat. – felelt flegmán a fiú és indult volna tovább.
 - Hova sietsz? – állította meg Steve. – Még nem is beszéltünk!
 - Nem is akarok veled beszélni. – válaszolt, Pharyus pedig hol az egyikre, hol a másikra tekintett, nem tudta, hogy mi folyik pontosan körülötte, beleszólni nem akart.
 - Hát legyen! – lökte meg Kevint, aki majdnem hátra esett, de az idegen barátja időben elkapta.
 - Ez amúgy mire jó? – nézett kérdően a jövevény ifjú befogadójára.
 - Hogy ez? – pillantott ellenlábására gyilkos tekintettel, bár Pharyus az egész folyamatra kérdezett rá. – Hát ez semmire.
 - Gyere közelebb és kaphatsz még te kis taknyos! – szólt kihívóan Steve.
 - Mondtam már, hogy hagyj békén! – mordult fel sajátos stílusában.
 - Menj és sírj anyukádnak otthon. – cifrázták ki mind a hárman néhány jellegzetes mozdulattal. – Vagy sírd el feka barátodnak.
 - Gyere, húzzuk el a csíkot. – intett Kevin társának, aki értette, hogy mit takarhat a rá irányuló kifejezés, de nem tett semmit, inkább elindult Kevin után. Ám az útonálló nem hagyta annyiban, ismét eléjük ugrottak, és Steve kérdés nélkül lökte volna el a fiút, ha nincs ott Pharyus, aki egy jól irányzott mozdulattal elkapta

a rosszakaró karját, még mielőtt az elérte volna áldozatát. Erős tartásából nem volt menekvés, és Steve meglepődöttségében nagyot nézett.

- Mi a...?! – mire az egyik társa megpróbált nekimenni az idegennek, ám az látva a fenyegetést, szabad kezével elfogta ellenfele karját és olyan helyzetbe csavarta egy szemrebbenés alatt, hogy az menten térdre rogyott. A harmadik már inkább nem tett semmit, ijedtségében hátralépett.

- Wáó. – csodálkozott el ismét Kevin.

- Nem ajánlom, hogy megpróbáljátok még egyszer. – hangzott Pharyus magabiztos és erőteljes hangja. – Különben... - szorította meg mindkét legény karját.

- Jó, jó, jó! Értettük! – hadarták el kétségbeesetten. – Csak erressz már el!

- Helyes. – engedte el őket, mire mindhárman futásnak eredtek.

- Nagy voltál! Kösz. – mondott hálát társának Kevin az előbb látottakért.

- Szívesen. Úgy látom mégis át kell értelmeznem a világotokat.

- Mondtam én. – hangzott a fölényes válasz. – De most mennem kell órára. Bár túl sokat nem láttál így sem a városból.

- Sebaj, talán majd legközelebb.

- Lesz legközelebb? – érdeklődött kíváncsian, félve, hogy talán bajba kerülhet az idegen által, bár eddig csak segítséget kapott tőle.

- Meglátjuk.

- Rendben. Kösz még egyszer. Sok sikert a küldetésedhez! – meg sem fordult a fejében, hogy miről beszéltek nemrég.

- Köszönök mindent. – bólintott Pharyus és végleg elköszöntek egymástól. A fiú szerint. Mert az idegennek teljesen más tervei voltak. Egy rövid ideig még nyomon követte Kevin lépteit, majd elindult vissza gyalogosan a városon keresztül, miközben még napfürdőzött is. Ismételten megcsodálta az alkotásokat, az épületeket, miközben magabiztosan tartott célja felé, vissza a farmra. Úgy döntött ugyanis, hogy habár önkényesen, de átalakítja a fiú számítógépét. Elsőre nem sikerült érdemleges információt gyűjtenie a netről, így más ötletet volt kénytelen bevetnie.

Visszatért a házhoz és visszaosont a fiú szobájába. Számára ez gyerekjáték-ként működött, mivel a megfelelő beállításokat alkalmazva robot mivoltából minden eshetőségre tudott ügyelni, hogy ne vegyék észre, ne keltsen zajt, mindenre figyelt. Egy szempillantás alatt felmászott a fedett teraszrész egyik oszlopán és sikeresen beugrott a szobába a legfelső ablakon keresztül és rögvest munkához látott. Leszedte a gép oldalát és kezét az alaplapra helyezte, majd halk nesz szűrődött ki a gépből, alig-alig hallotta Pharyus is. Az ő műve volt. Saját alkotóelemeiből hozott létre egy tárgyat. Minden apró kis egysége az alaplapnak csúcso-

sodni kezdett, teljesen átalakult. A gépben található két merevlemez egybefolyt, a gép váza alapvetően nem változott, ám benne minden más igen. Az alkotójának minden fontos paramétert precízen ki kellett számolnia, így a munka lassan, de biztosan haladt. Dél körül kész is lett vele teljesen és elindította. Reményei szerint az általa alkotott rendszer szépen össze is állt. A monitort is némiképp megváltoztatta, vékonyabb és nagyobb lett. A bekapcsolás után a kijelzőn betűkhöz, számokhoz hasonlító karakterek és mindenféle egyéb jelek szaladtak végig vidáman, pontos sorrendben, szépen tagolva. Pharyus rögtön értett mindent, hiszen saját nyelvére írta. Nem pazarolta idejét egy pillanatra sem, időben kész akart lenni, ahogy energiája engedte. Minden perc számított.

A furcsa jelek sora egy idő után megrövidült, rövidebb és rövidebb lett, míg végül csak az üres, fekete képernyő maradt meg. A jövevény reménykedett, hogy el is fog indulni a programja úgy, ahogy azt tervezte. Hosszú, kínos percek teltek el, mire a kijelző közepén villogni kezdett egy négyzet. A következő minutumban először csak nagyvonalakban, majd egyre nagyobb részletességgel kezdett kirajzolódni a Föld térképe az Északi-sarktól a Délig. A monitor felbontásához mérten beállított mindent, míg végül egy műholdas térkép jelent felhők nélkül.

- Remek. – futott végig Pharyus agyán és nekilátott a billentyűzet háborgatásához. Gépírói tudást a birtokában tartotta és pár perc alatt meg is lett ennek az eredménye. Elállt a gép mellől és figyelte a fejleményeket. A térképen megjelent egy fényes ki pont és néhány másodperc után a kép egy másik részére ugrott. Később egy újabb helyre és az így ment szépen lassan.

- Na ne! – morgolódt az idegen, mivel a folyamat túl lassan haladt. Visszaült a géphez és ismételten nyomkodni kezdte a gombokat...

Délután hazaérkezett Kevin is, aki egy jó napot hagyott a háta mögött. Alig ért fel a szobájába, rögtön elment a jókedve, amint meglátta Pharyust az ablakánál Napfürdőzés közben. Kénytelen volt kiülni és töltenie magát, mivel a gép fejlesztése majdnem minden erejét felemésztette.

- Mi a...? – lepődött meg, és gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, figyelve, nem-e jön valaki mögötte. – Mit keresel még mindig itt?

- Ha jól emlékszem ma reggel megengedted, hogy maradjak. – hangzott a háttározott felelet, miközben napoztatta magát, oda sem fordult a fiú felé.

- Hogy... mi... én nem is... - hebegett-habogott, de csak ki tudta mondani, ami eszébe jutott. Főleg amikor Pharyus elég rosszalló tekintettel nézett hátra. – Afe-ne, tényleg!

- Egy Daarhyan nem felejt. Jobb, ha hiszel nekem.

- Rendben... kénytelen leszek... de... de...? – nézett akkorát, hogy közben majdnem leült. – Mi a jószágú...? – bökdösött dühösen a volt gépe felé. – Mit a fészkes francot csináltál vele? Miért alakítottad így át? Ez mire volt jó? Miért kellett?

- Elárulom, ha ennyire tudni szeretnéd. Ennek segítségével fogjuk majd megtalálni Ghayat a reményeim szerint.

- De miért kellett ehhez így átépíteni? És tönkretenni? Nekem kell a gépem!

- A Ti technológiátok finoman szólva sem csúcstechnológia a mi szemszögünk-ből. A hatékony és gyors kereséshez kellett így átformálnom. Amint végeztünk, visszaállítok mindent eredeti állapotára.

- Azt is meg tudod tenni? – lepődött meg, mint az utóbbi egy napban oly sokszor és rögtön elhallgatott.

- Természetesen minden szükséges információ megmaradt benne.

- És... és... és egy kicsit nem tudnád majd felturbózni? – próbált hasznot húzni az idegenből, ám ő rögtön háritott is és fejét csóválta.

- Sajnálom, azt nem tehetem meg. Saját technológiám nem tudom a földiére konvertálni. Nem lenne a célszerű és bölcs döntés.

- Ez így nem igazság! – vágta be a durcást egy pillanatig. – Itt volt a gépem, átalakítod és...

- Sajnos ebben... nem segíthetek. – szólt közbe ismét a Daarhyan. – Nem hagyhatok ilyen terhelő bizonyítékot, mivel az emberek még nincsenek erre felkészülve, túl sok kérdést vetne fel. És akár veszélybe is sodorhatna, ha a TÖMB rájönne, hogy ilyen eszközt birtokolsz.

- Igen? – hökkent meg ismételtén és fancsali képet vágott hozzá.

- Igen. – hangzott a rövid, ám meggyőző felelet. Becsukta a szemét és folytatta. – Ha ilyen gépen áramlik az információ, a TÖMB valamelyik embere idővel rájön erre és szól Nemegronnak. És ha elkapnak, úgysem fognak neked hinni, ha azt mondod, nem tudsz semmit és csak faggatni fognak, jó sokáig. Ahogy rájuk vall, nem csak szavakkal próbálnának rábíri, hogy elmondj mindent, hanem különféle, fájdalmas erőket is bevetnének, speciális kínzásokat, amit sosem felejtene el.

- Rendben, rendben, rendben. Megértettem, nem kell a jobb gép, tökéletesen megfelel a régi is! – egyezett bele Kevin, mire Pharyus elégedetten bólintott. A fiú kipakolt és elrendezkedett, miközben sűrűn a volt számítógépe felé pillantott, aminek monitorán a Föld térképe tündökölt, itt-ott fényes pontok lassan ugrándoztak még mindig. – És... és mikorra lesz ez kész?

- Sok idő, túl sok. – válaszolta tömören. – Ám az energiám nem engedi, hogy folyamatosan újat alkossak. A gép átalakítása is rengeteg erőm emésztette fel. A sebessége még így sem kielégítő. Várnom kell. – nézett a Nap felé, mely erősen tűzött még eme őszi napon is, bár olykor-olykor néhány kisebb felhő állta útját.

- Aha. Értem. – heveredett le az ágyára és tovább érdeklődött. – És mi gyorsítaná fel? Egy másik gép, amit szintén átalakítasz, vagy ezt turbózod majd tovább? – az idegennek felcsillant a szeme az ötlet hallatán.

- Meglehet. A holnapi nap kiderül.

- Miért, mi lesz holnap?

- Egy újabb nap.

- Na, ne mondd. Erre magamtól is rájöttem! – szólt ismét flegmán a srác, mert úgy érezte, teljesen ostobának nézik.

- Amennyire csak tudom, felgyorsítom a keresést. Mostani állás szerint még több napba telne, hogy a program végig fusson. Egy új egység sokat tudna segíteni. Még mindig sok energiát kell felvennem, hogy teljesíthessem a feladatom.

- És csak a napfény az, amiből energiát nyertek? – kíváncsiskodott a gyerek, miközben előkotorászta az egyik könyvét.

- Jóformán igen. Az elektromosság is tud adni energiát, de károsít minket, úgy-hogy azt nem használjuk. Ez a fő lételemünk.

- Értem. Napelemes robotok. – bólogatott Kevin és nekiállt olvasni. Hosszú, néma csönd következett, mindketten elfoglalták magukat, miközben a gép serényen dolgozott és próbálta megelégni Pharyus reményeit.

A fiú tanulással töltötte a délutánját, a jövevény olykor segített neki, ha nem értett valamit a kisember. Gyorsan teltek az órák és lassan esteledni kezdett. A Nap ismét lebukott a horizont alá és magára hagyta az Építőt. Kevin délután segített a szüleinek a farm körül, majd miután sötét lett, lement vacsorázni, megejtett egy kellemes zuhanyt és beült a szobájába tv-t nézni. Hamarosan a híradó vette kezdetét, amit Pharyus is nyomon követett, érdekelték a földi események. Egyik tudósítás a másik után következett, az adás közepén pedig a Daarhyan felfigyelt valamire.

- „A napokban a keleti államokban több rejtélyes megbetegedés is történt. Egyelőre ismeretlen okokból több száz ember panaszkodott rosszullétre, gyengeségre vagy fejfájásra. Ezt nevezhetnénk átlagos őszi betegeskedésnek, ám úgy tűnik, hogy egy újabb, talán influenzavírussal van dolguk az orvosoknak. A kezeléseket már megkezdték, ám amíg folynak az elemzések, bővebb felvilágosítást nem tudnak adni...”

- Ilyen gyakran elő szokott fordulni nálatok? – nézett Kevinre, miközben fejével a televízió felé jelzett.

- Mármost ilyen mi? Influenza? Hát... ez elég gyakran.

- És egy újfajta vírus is gyakran megjelenik?

- Hát... szokott. Néha. De miért? – keltette fel a fiú érdeklődését is.

- Csupán érdeklődtem. – mondta, mire a kamasz megértően bólintott és figyelte tovább a híradót. Ám Pharyust nem hagyta nyugodni a dolog. Valahogy érezte, hogy itt valami rendkívüli történik. Kételyek merültek fel benne, talán túlzott paranoia jellemezte az őshazájában törtétek miatt, mindenesetre úgy vélte, hogy a TÖMB állhat a háttérben és már vártak rájuk. De hogy honnan tudhatták mindezt? Azt még ő sem tudta volna megmondani. Csak találgatott. Remélte, téved csupán és nem kell komolyabb jelentőséget fordítani az ügynek. Egyelőre a keresés az, ami a legfontosabb, hogy Ghayat megtalálják.

Ennek ellenére – és a fiú nagy meglepetésére – a hírek meghallgatása után kitarotta a tenyerét, koncentrált és abból lassan egy alakzat emelkedett ki, mely folyamatosan épült, végül egy kocka lett. Kevin nem tudta, hogy mit mondjon, féljen-e vagy sem, csak döbbsenten, nagyra nyitott szemekkel és tátott szájjal, ámulva nézte az idegent. Mire a kocka elkészült sötét ezüstös színt vett fel, majd Pharyus a srác elé tette azt. Egy ideig nem szólt semmit, de mivel lakótársa nem bírt megmukkanni, ezért mégis szóra nyílt az ajka.

- Ez a Tiéd. Tedd el és vigyázz rá.

- Mire fel? – nézett nagyot.

- Mondjuk úgy, hogy ajándék. – válaszolta a Daarhyan, ám többet nem árult el a tárgyról.

- Egy díz? – nézett fel rá kétkedve, ám a másik meggyőzően válaszolt.

- Egy díz és ajándék, hogy befogadtál.

- Kösz. – nézegette még egy darabig, alaposan körbeforgatta, közelről is szemügyre vette a fémesnek tűnő teljesen sima felületet, mely egy tökéletes kockát alkotott. A vizsgálat után jobbnak látta, ha fiókjába rejti az ajándékot.

Így jött el az este is hamarosan. Az idegen ismét megkapta a tegnapi esti fekhelyét, és a fiú is lefekvéshez készülődött, ám nem értette a kocka lényegét. Keveset beszéltek, mindketten a saját dolgukkal próbáltak törődni és megkísérelték megérteni. Lámpaoltás után hamar álomba szenderült Kevin, Pharyus pedig tartalékba helyezte magát és lassan elszendergett. És ebben a furcsa állapotban ismét képek jelentek meg az elméjében. Amiket nem tudott hova tenni. A tegnapi esti képek egy részét ismételtelen megpillantotta és újak is kapcsolódtak hozzá. Jéghideg falakat látott maga előtt, sötétség és félhomály váltakozott, alig látott

valamit és egyfajta félelemérzet kerítette hatalmába. Teljes csönd és némaság vette körül. Nem tudta hova került. Próbált ajtót vagy kijáratot keresni a nyálkás falak mentén, ám az mintha egy végtelen labirintus lett volna. Nem tudott mit kezdeni. Nem tudta hol van, és miért van ott. Az éjszaka egy része szinte rémálomként hatott, de tudta kezelni. Próbált rájönni, hogy honnan jöttek ezek a képek, hol van a forrása. Ám ehhez egy éjszaka kevés volt... minden bizonnyal jóval több idő kellett volna hozzá. Idő, melyből egyre több kárba ment, viszont sietni sem tudott. Túl sok rejtély állt előtte, amelyeket nem tudott azonnal megfejteni, illetve megválaszolni. Pedig a válaszokra szükség volt... minél előbb, minél pontosabban.

A következő reggel hűvösebb időt hozott, a Nap is lágy felhőkbe burkolta magát. Pharyus felkészült a vekker hangjára, és nyugodtan keltek, készülődtek. Kevin nem akarta magával vinni az idegent, hisz az elmúlt nap szülei úgy tudták, hogy már nincs náluk, ennek ellenére fent rejtegette a szobájában. Így hát nem szeretett volna bizalmatlanságba keveredni, ezért nem hagyta, hogy a jövevény vele menjen. A szülei is hamar, kora reggel munkába álltak, emberek jöttek-mentek elemezni a meteor helyét, ám velük már nem is foglalkoztak. Mindenki tette a dolgát. Így délelőtt kilenc óra tájban a Daarhyan is nekiállt tenni a sajátját. Lelopakodott a földszintre, és óvatosan átfésült minden szobát, bár tudta, hogy nincs odabent senki, hiszen még a kutyájuk is kint tartózkodott, ennek ellenére figyelt mindenre. Egy pénztárcát keresett. Azon belül is egy apró kártyát. A konyhában meg is találta ezt a keresett tárcát, azon belül is a lapkát. Pár perc alatt lezajlott az egész keresgélés és nyugodtan csúsztotta be a nadrágzsebébe a hitelkártyát. Merthogy ezt fürkészte az épületben. Nem akarta elloponi, csak kölcsönvenni és nem akart hamisítani, így kénytelen volt elvenni, mivel tudatosult benne az a tény, hogy az emberek akkora összeget, melyre szüksége van, biztosan nem adnak neki. Így hát kénytelen kellett lenni, de cselhez folyamodott. A technológia birtokában volt, már csak egy kis korrigálásra szükségeltetett, hogy minden problémája megoldódjon...

Katonai bázis környéke:

Több száz kilométerrel távolabb a Nap szépen melengette a hűvös felszínt a reggeli órákban, ám a közelében számos nagyobb felhőtömb jelent meg. A földön itt-ott fák nőttek a magasba és nyújtózkodtak minden cseppnyi fényért. Távolban – még a látóhatáron – egy katonai létesítmény tornyai mutatták meg, hogy bizony itt is letelepedett az ember és építkezésekbe kezdett. Körülötte többnyire

síkság terült el, néhol kisebb dombokkal tarkítva. Ám ez alkalommal valami nem hagyta nyugodtan sütkérezni a fákat. Ha csak lassan és alig észrevehetően is, de megmozdult alattuk a talaj. Ezt megérezte a Dovorus is, aki a támaszpont egyik alagsori cellájában kapott helyet. Nem érte Napfény, csak a lámpák világították meg természetes alakját és ezáltal gyengült, nem tudott honnan erőt meríteni. Ám érzékei még nem hagyták cserben. Megérezte, hogy a közelben valami készül. Valami rossz. Nagyon rossz. Kiabált a katonáknak, hogy valaki jöjjön, viszont válasz nem érkezett. Senki nem mozdult. Habár nem volt hivatalosan rab, a katonaság kérdései inkább nem válaszolt, így bezárták. Most azonban sakkban állt, és nem tudott hova lépni. Ereje nem engedte, hogy kitörjön a létesítményből, ám a veszély vészesen közeledett.

A messzeségben, ahol a fák is tudták, nincs minden rendben, a felszín lágy remegésbe kezdett. Nem kellett sok idő és meg is mozdult a talaj. A földből folyékony, sötét, fémszerű anyag került elő és egyre inkább nőtt. Ahol elérte végleges formáját, ott megszilárdult és megkapta a színét is. Két helyen áztatta az anyag a földet, és emelkedett a magasba. Nyúlványok és támaszok nőttek gépies formában, míg lassacskán két tankszerű jármű alakja ki nem rajzolódott. Egyiknek három hosszú cső nyúlt ki középen, két oldalán pedig még egy-egy. Furcsa alakja egy kézre hasonlított, mely minden ujját a bázis felé irányította. Az ágyúk mellett további szenzorok és érzékelők épültek fel a tárgyra, míg nem elérte végleges kinézetét, egy robosztus tankszerű gépezet állt a fák mellett.

A másik hasonló járművé alakult, viszont ennek egy hatalmas lövege emelkedett az ég és a támaszpont felé, oldalain pedig két kisebb cső tűnt fel az óriási támasztékok felett. Mindketten felvették a talajhoz hasonló szint, alig egy perc alatt elkészültek. Egyáltalán nem tűntek emberi alkotásoknak, lévén, hogy mindkét szerkezet a TÖMB munkája volt...

- Parancsnok, feltűnt két ismeretlen objektum a radaron. A semmiből jöttek elő alig pár kilométerre innen. – mondta az egyik tiszt a toronyban.

- Az meg hogy lehet? Küldjenek ki egy egységet, nézzék meg, mi folyik ott! – adta ki az utasítást. – Hogy tűnhetnek elő csak úgy a semmiből? – fordult abba az irányba, amerre a két azonosítatlan tárgy helyezkedett el, ám túl távol volt, hogy lásson valamit. Ám nem kellett sokáig figyelni, pár másodperc elteltével a messzeségben megcsillant valami... egymás után többször is.

- Lőnek ránk!!! – kiáltott a tiszt, ám mire kimondta, egy érkező lövedék darabja-ira szakította az egyik közeli tornyot, amin több lokátor is elhelyezkedett.

A TÖMB nem télenkedett. Hatalmas robajjal indították útnak halálos lövedékeiket, egymás után többet is, nem pihentek, óriási erővel küldték célba apró kis töltényeiket, mely romba döntöttek mindent, amihez hozzáérték. Másodpercenként akár több lövéssel is megsorozták a bázist, amely nehezen állt ellen egy ekkora és hirtelen támadásnak. A katonák igyekeztek elfoglalni pozíciójukat, ám a két gép szakadatlanul tüzelt, a lövegek végei már izzottak, és a reggeli hűvös időben a forróság lágyan ringó füst formájában hagyta el a gigászi erővel rendelkező csövek felületét. Az óriási erővel indított lövedékek hüvelyei jellegzetes fémes koppanással érkeztek a földre, és miután megálltak, ahogy a két monstrum eltűnt a talajból, a hüvelyek ugyanúgy visszaolvadtak a csupasz anyaföldbe.

- Valaki?! – kiáltott egy utolsót Dovorus, mikor az első robbanásokat hallotta. Összeszedte minden erejét és az életéért indult harcba. Kitépte a cella ajtaját a helyéről és a kivezető utat kereste... a detonációk minden irányból érkeztek, a katonák összezavarodtak és már senki nem tudta, hogy merre induljon. A Darhyan tudta... a kiút volt az egyetlen lehetőség...

A messzeségben a kisebbik szerkezet szakadatlanul ostromolta a létesítményt, minden kilőtt lövedék saját pályát választott és mintha egymással játszottak volna az égen, kacskaringós utat jártak be, néha összefonódva, máskor pedig szét-szórt alakzatba ugrottak neki az ember alkotta építményeknek. A nagyobb ágyú megállt egy pillanat erejéig és öt nagyobb torpedót indított útjára a légben, mindig egy kicsit várva az előző indulása után. Ez viszont megpecsételte mindenki sorsát. A bombák az eddiginél sokkal nagyobb erőt engedtek szabadjára és a még megmaradt épületeket apró darabokra szakították. Mindenfelé lángok csaptak fel, melyet a robbanások ereje a magasba repített a füsttel együtt. A detonációk reptértől a hangárakig, a tornyokon keresztül a szálláshelyekig, mindent a földdel tettek egyenlővé meglehetősen rövid idő alatt.

Miután befejezték a munkát, leálltak a támadással, ám mielőtt útnak indultak volna, néhány pillanat elteltével még egy újabb sorozatot eresztettek a bázis felé, afféle végjátékként. Esélyt sem adva senkinek a túlélésre. Ezután ahogy felépültek a talajból, ugyanolyan módszerrel visszabontották magukat, előbb a lövegek húzódtak be, majd a torony része, végül a támasztékokkal együtt maguk a szerkezetek is eltűntek a föld alatt. A fák értetlenül álltak az események előtt. Egyik oldalról a Nap fénye ragyogta be az eget, a másik oldalról a fekete füst uralta az eget, és foglalt el egyre nagyobb részt belőle. A földön a lángok felemésztettek

mindent, és csak roncsok és törmelékek hagytak hátra emlékül, hogy itt bizony valami szokatlan és iszonyú dolog történt...

A farmon:

Pharyus kimászott az első ablakok egyikén és észrevétlenül átosont az előkertben, az útra kiérve pedig már nyugodtan sétálhatott. A gyalogos közlekedést kellett választania, mivel a buszvezető nagyon csúnya képet vágott, mikor a hitelkártyával próbált fizetni a buszon. Ezért maradt a séta, mely legalább egészséges. Tekintettel arra, hogy nem akarta pazarolni az idejét, gyors és nagy léptekkel indult a város felé. Útközben azonban megérezte valamit. Maga sem tudta, hogy mi is az, ám tudta, hogy valami történt, ami kedvezőtlenül hat ittlétükre. Kezdett benne feléledni egy apró félelem, mely talán a küldetés sikerét veszélyezteti. Maga sem tudta, hogy mit érez, nem tudta beazonosítani. Próbált felülkerekedni azonban az érzéseken és a jelennel foglalkozni, amennyire csak lehetett.

Mikor beért a településre, megkereste az első adandó olyan üzletet, ahol laptopot kaphatott. Annyira már felismerte a boltokat, hogy mit hol vásárolhat meg, ezért nem a zöldségesnél vagy a vegyesboltban kereste a kívánt eszközt, hanem egy korszerű számítástechnikai szaküzletben.

Kiválasztotta a számára megfelelő gépet, ami a raktárban volt, nem kis fejtörést okozva az eladóknak, hiszen ő elmondott mindent töviről hegyire, hogy milyen laptopot szeretne, ám azt csak rendelésre tudtak volna szállítani, ő viszont nem várhatott, ezért a raktárból választott eszközt, mely majdnem olyan gyors és megbízható gépnek bizonyult, mint amelyet elsőre választott. Szerencséjére a hitelkártyáját is elfogadták és levonták róla a tetemes összeget. Átvette a gépet dobozostul, extráستul és kártyástul, majd indult vissza. Útközbe ejtett még egy automatát, amely bár nem akarta elfogadni a hitelkártyát, Pharyus saját nyelvén ráerőltette akaratát és az az összeg, mely nemrég levándorolt a kártyáról, most ismét visszatért rá. Hogy hogyan? Ezt az idegen pontosan tudta.

Sebes léptekkel indult vissza a farmra, hogy felgyorsítsa a munkálatokat és a holnapi napra, valószínűleg délutánra vagy az esti órákra készen is legyen a keresés. Ám egy kis problémával nézett szembe két sarokkal később. Egy elhagyatottnak tűnő utcán vágott át, hogy ne kelljen nagyot kerülnie, ám öt keménykötésű alak ugrott eléje az egyik kapualjból. Egy banda tagjai lehettek.

- Mi van nigger csávó, csak úgy jössz-mész errefelé és be se nézel a cim-bik felé? Igazán adhatnál egy kis zsetont, vagy amid van. – szólott fennhangon a középső, aki minden bizonnyal a többi vezére lehetett. Pharyus azonban nem

mozdult, inkább felmérte a terepet, hogy kikkel is áll szemben. Sietnie kellett és megóvnia az eszközt, amit nemrég vásárolt. Ám nem akarták továbbengedni.
– Mi van sötét arc, megnémultál? – lépett hozzá teljesen közel.

- Engedj tovább, sietnem kell. – válaszolta egyhangúan, mindenféle idegeskedés nélkül.

- Engedjelek tovább? Miért, mit gondolsz ki vagy te? – bökte meg az idegen mellkasát a vezető, ám az még mindig mozdulatlanul állt.

- Az Építők egyik tagja.

- Micsoda? – kezdett el vigyorogni ellenlábasa. – Milyen Építők? Tán egy vállalkozás főnöke vagy? – kezdett incselkedni vele.

- Nem. Építő vagyok.

- Nah, ne szórakozz velem! – hozta ki a sodrából elég hamar és Pharyus képébe bökött. – Te itt senki vagy, én vagyok a minden. És ha én nem engedlek tovább, akkor nem is fogsz itt továbbmenni. – fenyegette, ám a jövevény arca szinte meg se rezsent, ugyanolyan hangon felelt, mint eddig.

- Ezt kétlem.

- Mi??? Azt hiszed elbírsz mindannyiunkkal? – mutatott körbe és a többiek is közelebb léptek hozzá. Kezdett dühbe jönni. – Én ezt kétlem erősem! – és az öklével fenyegette, már-már hozzáért. – Én a helyedben meghúznám magam, ami kell, azt elveszem! – nézett a dobozra, amiben a notebook bújt meg, ám Pharyus minden mozdulatukra figyelt.

- Én nem tenném.

- Micsodát? A doboz az enyém! És erről nem nyitok vitát nigger! – és már nyúlt volna a csomagért. Ám a Daarhyan ezt nem nézte volna jó szemmel, így az utolsó pillanatban elkapta ellenfele karját és kicsavarta azt. Az áldozat meglepődött, ám támadásra intette a többieket két egyszerű szóval: „Nyírjátok ki!”

Ketten oldalról próbálták elkapni Pharyust, ám az egyik ütést a tenyerébe irányította, és jól megroppantotta a támadó öklét, míg másik elől elhajolt, hisz másik kezében a gépet tartotta. Helyette inkább oldalra ugrott és kibuktatta a másikat. A két szemből rohanó alakoknál egy-egy vascső is megbújt ám, és lesújtottak a Daarhyanra, ám az karjával védte magát. A két cső behorpadt az ütközés helyén, amire az ellenség emberei összenéztek és nem értették, hogy mi van.

- Megleپődtetek? – kérdezte, elengedve egy halvány mosolyt, és mikor visszarántották volna a kezüket, Pharyus az egyik markából kitépte a csövet és hatalmas sújtott a másik lábára, amely nagyot nyekkent a földön. Nem akarta egyiket sem megölni, hisz programja tiltotta ezt. Ám az ellenfeleinek nem volt még ennyi elég, újból nekiestek az Építőnek, aki viszont mindent kivédett és ellentámadás-

ba vitt át. Nem bízott semmit a véletlenre, határozottan ütött vissza és csakhamar kiiktatta mind az öt tagját a bandának. Majd nyugodt hanggal és tekintettel a vezérhez lépett.

- Én szoltam. – ám az csak nyöszörögni tudott. Pharyus pedig továbbindult hazafelé, vissza a farmra, hogy folytassa munkáját. Kezdte belátni, hogy az emberekben tényleg sok az erőszak és hogy ily módon élük ki magukat. Bár tudta neki nem árthatnak, azért próbált óvatos maradni, de ilyenekre ő sem tudott felkészülni. Az erőszak mindenütt jelen lehetett, ám ő a TÖMB figyelmének szentelte idejét, őket akarta a legjobban elkerülni. Az út további része már nyugodtan telt, nem zavarta meg senki és csakhamar sikeresen visszalopakodott a házba és visszahelyezte a hitelkártyát a pénztárcába, mintha semmi nem történt volna.

Felosont a szobába és nekilátott a munkálatoknak. A laptopot az asztalra helyezte, kinyitotta és finoman rátenyerelt a billentyűzetre. Újból dolgozni kezdett, nem kívülről, hanem belülről alakította át a szerkezetet. Lassan, ám pontosan dolgozott és pár óra múlva kész is lett az alkotás. Végső munkálatként egy vezetőt ki a gépből és nőtt egyre hosszabbra, haladt az asztali gép felé, mellyel összekapcsolódott. A nagy monitor bal felső sarkában egy felirat tűnt fel az ő nyelvén, és az addig itt-ott feltűnő fehér pontocska most háromszor gyorsabban kezdett el mozogni. Nem sokkal később egy másik pont is feltűnt és már két jel ugrált a kijelzőn össze-vissza. Mindkettő Ghayat kereste.

- Remek. Ez már megfelelő. – nyugodott meg Pharyus, mire a Nap is kisütött, az addigi felhőtakaró végre odébbállt és nem zavarta a hatalmas csillagot az égen. A Daarhyan így hát kiállt ismét az ablakba, hogy még egy kis energiát gyűjtsön, mielőtt útnak indul a küldetése célja felé. Feltéve, hogy a szerkezet megtalálja kit keres. Mindennek az alapja ő volt, Ghaya.

Lassan eljött a délután is, Kevin is hazaért az iskolából, egy újabb csütörtöki nap ért véget számára. Sejtette, hogy ha felmegy a szobájában ismét ott találja az idegent, de azt, hogy újabb meglepetés várja, arra nem gondolt. Beérve a szobájába ugyanis észrevette a laptopot az asztalon, amely vígan trécselt a másik géppel, monitorán csak úgy futkároztak a kódok. A srácnak majdhogynem leesett az álla, először azt hitte, hogy újdonsült ismerőse készítette, bár valahogy kételkedett benne. Lepakolt és közelebbről is szemügyre vette az eszközt.

- Ezt is te csináltad? – ámult a kamasz.

- Nem egészen, csak átépítettem benne számos alkatrészt. – felelte, miközben közelebb lépett az asztalhoz, ám a napsütés még mindig elérte.

- Akkor mégis honnan teremtetted ide ez a masinát?

- Vettem.
- Hogy... hogy mi? – nézett nagyot Kevin, meghökkentségéből újabb kérdések merültek fel. – Honnan? Miből? Mennyi?
- Bementem a városba és az egyik üzletből.
- Ezt nem mondod komolyan! – kételkedett benne. – És hogyan szermányoltad? Vagy ingyen adták?
- Hitelkártyával. Ám lényegében igen, ingyen volt.
- És honnan szereztél hitelkártyát? Hamisítottál egyet? – kíváncsiskodott tovább.
- A szüleidnek volt egy. – mondta nemes egyszerűséggel.
- Miii van??? És ezt mégis hogy képzelted? – háborodott fel Kevin. – Befogadlak, befogom a szám is, te meg meglopsz minket? Nem érdekel, hogy Építő vagy vagy mi a szösz, ezt akkor sem teheted! Hogy gondolod, hogy csak úgy...
- Nyugodj meg, kérlek. Igaz, a hitelkártyát elvettem ugyan, ám nem hiányzik róla a levett összeg, ugyanis módomban állt, és míg a boltban levonták, én visszatettem rá.
- Mi, mi, mi? Azt meg hogy? Ezt nem értem. – engedte lejjebb a hangját.
- Ugyanannyi összeget tettem vissza rá, mint amennyibe a gép került, így nem hiányzik róla semmi. Tehát nincs miért idegeskedned vagy feldühödnöd. Nem tettem végül is semmit. Ha kértem volna ezt, úgysem adtad volna ide, tehát kénytelen voltam ezen úton járni. A lényeg, hogy most már elegendő kapacitás áll rendelkezésemre, hogy már holnapra befejezhessem a keresést és továbbálljak.
- Ööö... rendben. Azért mégis zűrös egy alak vagy Te! De ha a szüleimnek mégis feltűnik!
- Nem fog.
- Honnan tudod ezt olyan biztosra? Ok, visszatetted rá, de...
- Nem fog.
- Oké, oké, oké. – bólintott, mivel nem akart tovább kekeckedni. Inkább más témára terelte a szót. – Ami azt illeti, híreket gondolom nem hallgattál, ugye?
- Nem. – rázta a fejét a Daarhyan.
- Tegnap este hallgattuk a híreket. És szó volt valami vírusról, hogy talán az influenzavírus egy újabb változata lehet. Nos, hazafelé hallgattam a rádiót. És azt mondták, hogy terjed. Több államban is felütötte a fejét. Ezért megkérnek mindenkit, hogy legyen nagyon körültekintő. Lehetőleg kerüljék el a nagyobb tömegeket. Úgy tűnik, hogy a gyógyszerek nem igazán segítenek. Bár tény, hogy egy nap alatt nem lehet semmit pontosan megállapítani, de ezt mondták.
- Ez nem jó. Épp ettől félttem.

- Mitől?

- Hogy tovább fog terjedni és az emberek nem képesek megállítani.

- De ez nem a Te dolgod. Egy vírus, majd találnak rá gyógymódot. Mindig találnak. Van egy rakás okos szakink.

- Már ha tudnak. – sétált vissza az ablakhoz és a tájat nézte, meg a távolban a meteor helyét, bár a fal nagyjából eltakarta, a kidőlt fák egy részét és csak pár embert látott a messzeségben. Nyugtalanság kerítette a hatalmába, hogy vajon mi is fog következni. – A kutatók is kezdenek aggasztani.

- Miért? Nem azt mondtad, hogy nincs mitől tartanunk? – gyanakodott Kevin.

- De igen. Magába a sziklába már nincs semmilyen anyag, amely rám terelné a gyanút. Ám lehet, hogy a TÖMB emberei is idejönnek. Néha furcsa érzés kerít hatalmába. És nem tudom, mitől lehet. A bolygónkon a háború idején volt ilyen érzésünk, mikor a TÖMB a közelben tartózkodott.

- Megérezitek a közelségüket?

- Igen, valami olyasmi. Csak rá kellene jönnöm, hogy kitől ered ez a megérezés. Ki a forrása mindennek. Vannak sejtéseim, ám biztosra kell mennem. Ha kiderül a kilétem, veszélybe kerül minden.

- Azt pedig nem szeretnénk. Nem akarok bajt meg zúrt. Maradjon inkább minden a normálisnál.

- Sajnos azt kell, hogy mondjam, annak az időszaknak vége egyelőre. Változások jönnek. – felelte, majd csendbe maradt és figyelni kezdett, léptek közeledését hallotta. Mielőtt Kevin bármit is szólhatott volna ő is meghallotta, hogy valaki közeledik szobája felé.

- Bújj el... tüntesd el magad valahova! Meg ne lássanak! – suttogta, mire a Daarhyan egy fal és az asztal takarásába húzódott. Azonban egyre erősebben kezdett érezni egy belső szorongást. Amit már eddig is többször érzékelt, most ismét felütötte fejét. És most még erősebben, mint eddig. Csakhamar rájött, hogy honnan ered a belső félelme, aminek nem tud parancsolni. Kihajolt a takarásból és szólni akart a fiúnak, hogy ne nyisson ajtót, de már késő volt. A kopogás után Kevin keze már az ajtót nyitotta, így nem maradt más választás, mint a fal rejtekébe húzódni.

- Igen apa?

Pharyus ekkor döbbsent rá, hogy valójában mindvégig az orra előtt állt a megoldás kulcsa. Csak valami miatt figyelmen kívül hagyta. Hisz az apja előtt már többször érezte furcsán magát, ám ez másfajta rosszullétet okozott, mint az otthonában. Ám most egyértelművé vált, hogy az apja az, akitől tartania kell. Talán TÖMB tag, vagy cinkos, azt még ő sem tudta megmondani.

- A hírekben egyre inkább arra figyelmeztetnek, hogy legyünk óvatosabbak, maradjunk inkább otthon, a vírus őrült módon terjed. Anyuval arra jutottunk, hogy felmegyünk a nagyihoz a hegyekbe. Pakolj össze, nemsoká indulunk, jó?

- Ööö... hát... csak Charlie mondta, hogy segíteni kellene neki a délután. Kicsit később nem mehetnénk? – húzta a száját, mert ezt kénytelen kelletlen Pharyus-szal is meg akarta beszélni.

- Jó lenne azért minél előbb odaérni, ez a vírus nem játék fiam! Sőt, ha bedugulnak az utak is, akkor itt ragadunk! – nyomatékosította magát, és közben az ajtóból alaposan szétnézett a szobában.

- Gondolom, hallottam a híreket. De addig várjunk már egy picit, beszélek vele, hogy akkor hamarabb átmegyek, ha gondolja és akkor elintézem. Ritkán ad munkát, de...

- Mennyi ideig tartana? Mert hatra már jó lenne Garden Citybe lenni, még útba ejtenék egy ügyintézését és onnan mennénk tovább. – próbálta erőltetni az apja.

- Hatra? Oh, az mindjárt itt van. – mormogott a fiú. – Mi lenne, ha én felugranék egy buszra még a mai nap folyamán, amin kevesen vannak, úgyis a nagy felé megy a fémdoboz, csak épp ott kell átszállni, el tudok oda jutni, megoldom.

- Biztos vagy benne?

- Igen, és akkor Te is odaérsz hatra, én meg nyugodtan elintézhetem a dolgom. Charlie ritkán mondja, hogy segítek, viszont legalább jó összeggel dob meg.

- Akkor hagyunk az asztalon útiköltséget, bár szerintem édesanyádnak nem fog tetszeni ez a felállítás, de legyen. Indulás előtt szólunk, de pakolj össze Te is.

- Rendben, Rajta vagyok a témán. – indultak el külön útjaikra mindketten és Kevin is gyorsan becsukta az ajtót. Odasietett Pharyushoz, aki azóta jobban lett, ám nem mozdult el a helyéről. – Gondolom hallottad az egészet. – szólt halkán.

- Igen, megértem, ha menned kell.

- Muszáj sajnos igen, bár semmi kedvem a nagyihoz menni, ott nem lehet mivel elfoglalni magam. Öregem, iszonyúan punnyadt egy hely, el se tudod képzelni mennyire.

- Még szükségem lenne a gépekre. Most már nem akarom félbehagyni a keresést. – nyomott meg pár gombot a laptopon, amivel ablakok ugrottak fel és több diagram is feltűnt. – Még számos óra szükségeltetik a befejezésig.

- Estig szerintem itt leszek, aztán meg mindenki megy a saját útján. Nem ártana azért, ha végezne. – mondta, ám Pharyus fejcsóválása kiábrándította. – Akkor nem. Nem tudom mi, hogy lesz. El kellene húznom, de nem visz a lábam. Fusztrált vagyok. Elég zavaros, hogy mit és hogyan kéne tennem.

- Mint mondtam, ismerd meg önmagad, és tudni fogod, mi a rossz és mi a jó.
- Kösz. Ezt már hallottam tegnap. – mormogott ismét a srác. – Bár a suliban azért törtem az agyam ezen, ha hiszed, ha nem. Ismerjem meg önmagam. Nem vagyok ez az eszement filozofáló jellem, de néha el szoktam gondolkodni. A bölkenő csak az, hogy az egész világ egy káosz, meg mindenki kirekeszt, meg hülyét csinálnak belőlem. Csak azért, mert az idétlen tanulnivalókat nem tudom a fejembe verni, meg néha tök béna vagyok. Utálok ilyenkor az egész világot, az utóbbi időben tényleg nagyon magamba fordultam és ellöktem magamtól mindenkit, mert jobb volt így. A flegmaság meg jön magától.
- Hm... váratlan fordulat. Nem gondoltam volna, hogy ilyenén is rágódsz. – vallotta be az idegen.
- Nem gondolnád rólam, ugye? Végül is ez az egész dolog nem is érdekel. – vetette rá magát az ágyára. – Jön egy vírus, akkor be kell zárkózni, nem kell a benyomulni a tömeg közé, ha annyira veszélyes. Én is láttam ma két betegbb embert is, de messziről elkerültem őket.
- Ez azért nem egészen így működik, tudod-e? – igazította helyre a véleményét. – Ettől azért sokkal veszélyesebb.
- És? – vont vállat. – Majd lesz valahogy.
- Mily bölcsesség. Mindig volt valahogy. Ezt nem az ember irányítja, nem is mi. – csóválta a fejét a Daarhyan.
- És akkor most mi lesz? Mikorra lesznek készen azok a flancos eredmények? – nézett a gépek felé.
- Nem tudom, talán holnap délelőtt. – vélekedett, de ő maga sem tudta.
- Az remek. Addig itt fogok punnyadni. Király. – dűnnyögött az orra alatt Kevin.
- Bár amúgy sincs kedvem semmihez. Itt még mindig jobb, mint a hegyekben.
- Azért érdekes ember vagy Te. – mondta Pharyus az ablak előtt állva. – Van, hogy megindul egy-két jó gondolatod, máskor meg a teljes közöny mutatkozik. Ha mindenkivel ilyen vagy, ne is csodálkozz, hogy nincs olyan ember, aki szívesen foglalkozik Veled. Mert, bár nem ismerem őket, az emberek különös faj és mindenkit foglalkoztat valami.
- Engem mondjuk, hogy mikor pihenhetek nyugodtan és mikor tér vissza minden az alap kerékvágásba. – felelte egyszerűen.
- Nem fog visszatérni, ahhoz tenni is kell valamit! Változások jönnek, mint már említettem. A TÖMB ravaszabb, mint gondolnánk.
- Hát majd elintézik valahogy. – válaszolta, és egyfajta huzavona alakult ki köztük. Hol lehetett a fiúval értelmesebb dolgokról is beszélni, hol pedig teljesen

elhatárolódott mindentől. Ő maga sem tudta, hogy mit akar. A szülők pedig elköszöntek tőle, és elindultak a hegyek felé. Kevin a házban maradt az Építővel, akit most megint egyre inkább tehernek érzett. Nem értette, miért kell olyan dolgokról beszélni, amit ő nem ért, nem érdekli vagy lövése sincs hozzá. Pharyus pedig pontosan tudta, hogy mit miért mond. Két óra is beletelt, míg folyt köztük a vita és a srác érdektelensége még magát a türelmes Daarhyant is kezdte kihozni a sodrából, hiába vetett be számtalan témát.

- Látod, így nem jutunk messzire. Hiába próbálok okos dolgokat mondani, nem használ. Pedig ideje lenne belátnod, hogy ez a makacsság nem vezet sehova, legalábbis semmi jóra.

- Meglehet, nézd, sajnálom. Ilyen vagyok. – felelte szomorúan a srác.

- A megoldás egyszerű, változni kell. Minél előbb, annál jobb. Te is jobban jársz és a körülötted lévők is. A saját meglátásod és világod nem rossz, csak a közönyt és az elhatároltságot kell feloldanod. És minden megváltozik.

- Gondolod?

- Biztos vagyok benne. – felelte, mire egy halk csipogás ütötte fel a fejét. A laptopból eredt. A térkép felső részén egy piros négyzet kezdett villogni.

- Mi az? – ugrottak oda mindketten.

- Semmi jó. – kezdte el villámgyorsan nyomkodni a klaviatúrát. Hamarosan el is tűnt a piros négyzet, ám Pharyus arckifejezése nem árult el sok jót.

- Mi történt? – kíváncsiskodott Kevin.

- Tudják, hogy itt vagyunk és megpróbáltuk bemérni. Egyelőre sikerült elhárítani, de nem tudom mikor fognak ismételten megtalálni. Azt sem tudom mennyire pontosan sikerült lokalizálni a helyzetünket.

- Idejönnek? – ugrott fel.

- Esélytelen. Nem hinném, hogy ilyen gyorsan pontosítani tudták volna hollétem. De az biztos, hogy minden egyes perccel nagyobb veszélyben leszünk. És a késedelem veszedelem. Remélem, minél előbb befejezi a keresést. Remélem, addig nem találják ránk. Amint befejezi a programot, továbbállok. A TÖMB sosem vesztegeti az idejét... hát én sem.

A fiú bólogatott, nem akart inkább semmit mondani. Nem tudta, hogyan is jár jobban. Ha Pharyus odébbáll, vagy ha marad. Később beszélgetésbe kezdtek ismételten az emberekről, és Kevin próbált határozottabb és nyitottabb lenni, jobban érdeklődni a dolgok iránt, aminek a Daarhyant örült. Lassan rájuk sötétedett és egy újabb éjszaka közeledett. Kevin nem tudta mitévő legyen. Egyelőre inkább otthon maradt és várta a fejleményeket. Nem tudta eldönteni melyik utat választja. Pharyus törődött vele, ő pedig lekezelően viselkedett, de ez hozzá tartozott

az énjéhez, amit bánt is, meg nem is. Elmerült gondolataiba az éjszaka eljöttével és mikor az egész ház sötétbe borult az ő agyában rengeteg dolog kószált. A szoba másik lakója is elgondolkozott, csakhog az ő fejében a jövő és a holnap problémái kerültek felszínre. Félt, hogy nem tud időben végezni és akkor mindennek vége. Minden egyes másodperccel nagyobb veszedelemnek tette ki magát és a fiút is. De türelemmel kellett lennie, hogy a gép elvégezze a feladatát. Nem így tervezte, ám így alakult, nem volt más út...